

Буденні герої

Кінець зими може бути дуже морозним, однак як би холодно не було, із настанням весни, коли її тепло огортає землю, ми швидко забуваємо, що їй передувала зима. Лютий холод зими людства відступає, і коли тепло Небесного Батька оповіє Землю, про холоднечу забудуть. Ми відчуваємо це тепло на наших заходах, присвячених Премії миру Санхак, які проводимо раз на два роки, як-от другий з'їзд у Сеулі 3 лютого 2017 року.

Цей доволі напружений день розпочався з того, що я особисто зустрічала сотні гостей. Чоловіки та жінки з 80 країн представляли різні раси, говорили багатьма мовами та йшли відмінними шляхами віри. Я намагалася створити таку атмосферу, в якій би кожен міг вільно вітати незнайомих людей, невдовзі заприятелювавши з ними.

Весняне тепло стало ще одним нагадуванням для моїх гостей, що чимало людей у світі самотні та голодні, а багато сімей змушені були покинути рідні краї. Я також була дитиною-біженцем, і знаю, що неможливо підібрати такі слова, які би передали страждання тих, хто змушений тікати з дому через спустошення, які залишила війна. Премія миру Санхак — це ініціатива, за допомогою якої я можу закликати до подолання болісного становища біженців та запобігання знищенню засобів до існування. Я шукаю праведних, але невизнаних піонерів миру, вшановую їх і заохочую. Другий комплект Премій миру Санхак, який було вручено 2017 року, дістався двом на перший погляд пересічним людям — докторці Сакені Якубі та доктору Джино Страді. Вони зовсім не схожі на знаменитостей.

Європейський джентльмен середнього віку зі скуйовдженим волоссям — талановитий лікар, засновник міжнародної організації з надання медичної допомоги. Доктор Джино Страда з Італії — хірург і гуманітарій, завдяки роботі котрого протягом 28 років було надано екстрену

медичну допомогу близько 9 мільйонам біженців та жертвам війни на Близькому Сході і в Африці.

Жінка-мати з обличчям, обпаленим сонцем й обрамленим у чорний хіджаб, подала надію тисячам молодих жінок. Докторка Сакена Якубі з Афганістану — вчителька, яку називають «афганською матір'ю освіти». Понад 20 років вона працювала в афганських таборах для біженців, допомагаючи їм, а також преселенцям, влаштуватись. Вона ризикувала життям, навчаючи та заохочуючи людей вірити в краще майбутнє, незважаючи на величезні перешкоди. У відповідь на нагороду докторка Якубі красивим почерком написала мені щирі слова вдячності:

«Це справді чудово, премія величезна, її можна порівняти з Нобелівською премією миру... Моєму життю повсякчас загрожує небезпека. Коли я прокидаюся вранці, то не знаю, чи доживу до вечора... Усвідомлення того, що хтось цінує вас і вашу роботу, дуже допомагає. Крім того, я хочу сказати матері Хан Хак Джа, що я справді вдячна їй, бо вона визнає те, що я роблю... Це для мене дуже важливо.

Корея — країна, якою я захоплююся. Ви пройшли через війну та страждання, але своєю рішучістю, наполегливістю, щирістю та мудрістю багато досягли за доволі короткий час. Я сподіваюся і молюся, що колись моя країна візьме вашу за зразок для наслідування».

Ризикуючи життям, докторка Якубі продовжує боротися за жінок і дітей. Тоді як нам затишно вдома і в нас є їжа, когось виганяють із власної домівки. Вирвані з корінням, вони живуть у болю і стражданнях, їхнє життя повністю зруйноване. Настала пора покласти край цій трагедії.